

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123393805
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123393805.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Niny Dubovskej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, C., o zaplatenie 10.850,82 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 06.05.2024, č.k. 36Csp/1/2024-117, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalovanému sa proti žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.) a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 2 ods. 2, § 261 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), ust. § 2 písm. d), § 9 ods. 1 a 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) a § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ust. § 37 ods. 1, § 39, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) a vecne po skončení spotrebiteľského charakteru vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu - Československá obchodná banka, a.s. (predtým OTP Banka Slovenska, a.s.) a žalovaným zo Zmluvy o D. refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXXX zo dňa 18.07.2014, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky D. E. v znení ich dodatkov (ďalej len „Zmluva“), kde predmetom Zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalovanému formou spotrebiteľského úveru vo výške 25.000 eur s RPMN vo výške 17,80 % pri priemernej hodnote RPMN vo výške 13,17 %, s výškou splátky 429,40 eur a so splatnosťou poslednej splátky vo výške 427,51 eur dňa 21.02.2024, tým, že Zmluvu súd prvej inštancie posúdil ako platnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zákonom vyžadovanej písomnej forme (§ 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch), avšak neobsahujúcu náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to výšku, počet a termíny splátok úrokov a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, ktorého dôsledkom je, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). Preto ak žalovaný uhradil pôvodného veriteľovi sumu 37.446,77 eur pri poskytnutej sume 25.000 eur je zrejmé, že žalovaný zaplatil svoj celý záväzok zo Zmluvy, preto je dôvodné zamietnutie žaloby. Súd prvej inštancie vyvodil aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. V konaní nebolo sporné neplatenie splátok

žalovaným podľa Zmluvy, ktoré porušenie Zmluvy žalovaným malo osobitné následky predpokladané v zákone, a to právo veriteľa (OTP Banka Slovensko, a.s.) žiadať o zaplatenie celej pohľadávky alebo právo veriteľa - banky postúpiť pohľadávku zo Zmluvy za splnenia osobitných požiadaviek. S poukazom na ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a potrebu kumulatívneho splnenia podmienok (uplynutie doby troch mesiacov od začiatku omeškania so zaplatením splátky, upozornenie spotrebiteľa na možnosť uplatnenia práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky a uplynutie lehoty minimálne 15 dní medzi doručením upozornenia a dňom zosplatnenia pohľadávky) a na to, že upozornenie dlžníka nie je samoučelné a bezdôvodne určujúce prekážky veriteľovi domôcť sa svojho práva, ale že má prevenčný význam, vyvodil súd prvej inštancie, že upozornenie ako jednostranný adresný právny úkon veriteľa, ktorý musí byť doručený a musí okrem označenia veriteľa, dlžníka a identifikácie úverovej zmluvy obsahovať najmä označenie konkrétnej splátky (určenej výškou a dňom splatnosti), aby dlžník (spotrebiteľ) vedel, o ktorú splátku sa jedná a mohol prípadne preskúmať, či ju zaplatil a bol súčasne upovedomený o práve veriteľa. Lehota troch mesiacov zabezpečuje, že krátkodobé zhoršenie platobnej schopnosti dlžníka nespôsobí zosplatnenie celého úveru, a teda zásadnú zmenu finančnej situácie dlžníka. Z uvedeného súd prvej inštancie dovodil, že do spisu založená listina Posledná výzva pred zosplatnením zo dňa 26.12.2021 s obálkou neobsahovala označenie konkrétnej splátky určenej výškou a dňom splatnosti, s ktorou mal byť žalovaný v omeškaní, samotná takáto listina tak potom pre svoju neurčitosť nenaplnila účel, pričom jej neurčitosť spôsobuje jej neplatnosť ako právneho úkonu (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), preto nemohlo dôjsť k platnému a účinnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Nebolo tak preukázané, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky predčasne. Následne potom právny úkon tejto spoločnosti, ktorým už žiadala zaplatenie celého zostatku nesplatennej pohľadávky zo Zmluvy je neplatný pre odporovanie zákonu svojim obsahom (§ 39 Občianskeho zákonníka), a to nevykonanie upozornenia, ktoré musí „zosplateniu“ predchádzať. K minimálnemu obsahu právneho úkonu zosplatnenia úveru podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka ako jednostranného adresného právneho úkonu uviedol súd prvej inštancie, že musí byť zrejmy veriteľ a dlžník, identifikácia úverovej zmluvy a ďalej tiež nezaplatenie ktorej splátky (spolu s uplynutím doby troch mesiacov) malo za následok vznik práva veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky a prejav vôle na zaplatenie celého zostatku úveru. Vyvodil, že v spise založená listina Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo dňa 04.02.2022 neobsahuje určenie splátky, ktorej omeškanie vyvolalo vznik práva veriteľa - právneho predchodcu žalobcu - na zaplatenie celého zostatku úveru a uvádza celkovú výšku dlžnej sumy k 03.02.2022 vo výške 2.213,17 eur popri výške záväzku 10.837,69 eur. Ak by sa pripustilo, že suma 2.213,17 eur predstavuje dlžnú sumu po splatnosti, nie je zrejmé, s nezaplatením ktorej splátky spotrebiteľského úveru veriteľ spája právo zosplatiť celú pohľadávku, keďže splátky sú výške 429,40 eur a právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 veta druhá Občianskeho zákonníka). Úkon právneho predchodcu žalobcu (ČSOB, a.s.) Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je potom rovnako ako právny úkon neurčitý a táto neurčitosť spôsobuje jeho neplatnosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nevyvoláva účinky zosplatnenia pohľadávky - zostatku úveru, a žalovaný preto nebol povinný zaplatiť zostatok úveru jednorazovo. Doplnil, že súčasne osobitný zákon o spotrebiteľských úveroch stanovuje, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). Vzhľadom na to, že pohľadávka sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a splatnosť poslednej splátky podľa Zmluvy nastala až dňom 21.02.2024, predmetná pohľadávka nebola po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a ani sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, preto ju nebolo možné postúpiť spoločnosti Československá obchodná banka, a.s. a preto aj Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 05.12.2022 (§ 524 a nasl. Občianskeho zákonníka) uzavretá medzi Československá obchodná banka, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom je neplatná pre odporovanie zákonu (§ 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch) svojim obsahom (§ 39 Občianskeho zákonníka) v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanému. Žalobca sa tak nestal účastníkom hmotnoprávneho vzťahu (veriteľom žalovanej pohľadávky), teda nie je aktívne vecne legitimovaný, čo je samostatný dôvod na zamietnutie žaloby. Súd prvej inštancie uviedol aj to, že Československá obchodná banka, a.s. postúpila pohľadávku, preto na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru poskytnutého bankou je potrebné okrem zmluvy podľa ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka splniť povinnosti uvedené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (omeškanie dlžníka so splnením čo len časti svojho

peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie 90 kalendárnych dní, písomná výzva banky na zaplatenie konkrétneho omeškaného plnenia s primeranou lehotou na plnenie). Žalobca podľa súdu prvej inštancie nepreukázal doručenie výzvy Československá obchodná banka, a.s. na zaplatenie konkrétneho omeškaného plnenia (splátky) s primeranou lehotou na plnenie, keď Posledná výzva pred zosplatením zo dňa 26.12.2021 s obálkou, Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo dňa 04.02.2022 s obálkou, takýmito listinami nie sú pre absenciu uvedenia konkrétneho omeškaného plnenia, preto nebola splnená hmotnoprávna podmienka na platné uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá skutočnosť je samostatným dôvodom neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky medzi Československá obchodná banka, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom. Vzhľadom aj na túto samostatnú skutočnosť nie je žalobca aktívne vecne legitimovaný v spore. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania, keď tento bol v spore proti žalobcovi plne úspešný a súd nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP) určujúce výnimky zo zásady úspechu uvedenej v ust. § 255 CSP.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. aby ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že žalobcovi nie je z odôvodnenia rozhodnutia úplne zrejmé, aké určenie splátok v Zmluve považoval za nedostatočné s poukazom na ust. ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch s ohľadom na skutočnosť, že v Zmluve sa nachádza presné určenie výšky počtu ako aj termínu splatnosti jednotlivých splátok, a pokiaľ mal súd prvej inštancie na mysli, že táto zákonná náležitosť je splnená len v prípade, ak zo Zmluvy vyplýva, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne na úrok a osobitne na poplatky, žalobca poukázal na to, že takýto výklad zákona o spotrebiteľských zmluvách je v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“), ktorá bola transponovaná do právneho poriadku práve zákonom o spotrebiteľských úveroch a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. V obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) dňa 09.11.2016 vo veci C- 42/15 a uviedol, že vzhľadom na jasné znenie ustanovení smernice je potrebné konštatovať, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie aká časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny, ďalej judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t.j. napríklad neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok, ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. SD EÚ judikoval, že za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky. Žalobca poukázal na to, že v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 28.03.2023, sp. zn. 1VCdo/4/2022, R 21/2023 NS SR uviedol, že ustálená rozhodovacia prax k výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (v tom čase pod iným ustanovením, avšak s rovnakým obsahom) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne k splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. Žalobca poukázal aj na uznesenie NS SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, uznesenie zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018, uznesenie zo dňa 30.04.2019, sp. zn. 7Cdo/98/2018 a uznesenie zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 a mal za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak uzavrel, že v Zmluve neboli uvedené náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Konajúci súd podľa žalobcu zároveň porušil princíp právnej istoty, keďže sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších

súdnych autorít, keď NS SR aj SD EÚ uvedené závery ustálene uzavreli, navyiac odôvodnenie súdu prvej inštancie je v tomto bode nedostatočné a nejasné (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. IV. ÚS 14/07 zo dňa 17.05.2007, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). V súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru žalobca uviedol s poukazom na ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, že ak konajúci súd uzavrel, že žaloba je nedôvodná z dôvodu neplatného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pretože zosplatnenie aj výzva, ktorá mu predchádzala sú neplatnými právnymi úkonmi z dôvodu, že z ich obsahu nevyplýva určenie konkrétnej splátky, pre ktorej omeškanie postupca upozorňoval spotrebiteľa a pre ktorú vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, nie je mu zrejmé, na základe akého zákonného ustanovenia uvedené súd prvej inštancie požaduje od žalobcu. Určenie splátky, pre ktorú môže veriteľ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru vyplýva priamo z právnych predpisov, teda ide o otázku právneho posúdenia, nejedná sa o skutkovú otázku, ktorá má navyše podľa názoru súdu prvej inštancie predstavovať obligatórnu náležitosť právneho úkonu pod hrozbou jeho absolútnej neplatnosti. Odôvodnenie súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého spotrebiteľ musí vedieť o ktorú splátku sa jedná, je nielen nepreskúmateľné, keďže táto náležitosť nevyplýva zo žiadneho predpisu, ale je zároveň nelogické a v rozpore so znením ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalobca poukázal na skutočnosť, že právo veriteľa na zosplatnenie pohľadávky podľa ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka sa obnovuje každou ďalšou nezaplatenou splátkou, pričom nie je potrebné určovať v žiadnom podaní konkrétnu splátku, pre ktorú sa úver zosplatnil, a teda uplatnený výklad súdu prvej inštancie je nesprávny a v rozpore s judikatúrou NS SR (uznesenie sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024). Zopakoval, že závery súdu prvej inštancie o určení obligatórnych náležitostí právnych úkonov nevyplývajú zo žiadneho právneho predpisu a ide výlučne o subjektívne vytvorené podmienky, ktoré súd prvej inštancie neprípustným postupom vytvoril pre zamietnutie žaloby. Skutočnosť, že určenie splátky, pre ktorú sa vyhlasuje mimoriadna splatnosť predstavuje otázku právneho posúdenia vyplýva nepriamo aj z rozhodovacej praxe NS SR (uznesenie sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, uznesenie sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022), čomu zodpovedá záver, že komplexný výklad ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie odmietol vykonať s odkazom na absenciu náležitosti právneho úkonu (ktorú žiadny právny predpis nevyžaduje), resp. odmietol právne posúdiť, pre ktorú splátku veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, a teda aplikovať výklad ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka s tým, že otázku právneho posúdenia označil za skutkovú otázku, resp. obligatórnu náležitosť právneho úkonu. S poukazom na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01.04.2015 a uznesenie NS SR z 27.05.2020, sp. zn. 4Cdo 9/2017 ohľadne určitosti právneho úkonu a preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, vyvodil žalobca, že zákon v žiadnom svojom ustanovení neupravuje ako náležitosť podania podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka určenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť, keďže táto skutočnosť vyplýva priamo z výkladu zákonných ustanovení a rozhodnutie, ktoré od veriteľa požaduje, aby v právnych úkonoch uvádzal právne posúdenie, ktoré bolo ustálene vyriešené NS SR, prehlbuje arbitrárnosť rozhodnutia. Podľa názoru žalobcu boli v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti postupcom splnené všetky podmienky, ktoré zákon vyžaduje pre platné zosplatnenie úveru, v dôsledku čoho nemožno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že by uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka malo byť neplatným právnym úkonom z dôvodu, že pre platnosť výzvy pred zosplatnením a pre platnosť zosplatnenia sa vyžaduje určenie splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, napriek splneniu všetkých zákonných podmienok na jeho využitie. Žalobca považoval za preukázané, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ uzavrel, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a výzva pred týmto vyhlásením boli neplatnými právnymi úkonmi a poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7CoCsp/14/2023 z 29.02.2024, sp. zn. 3CoCsp/1/2022 z 30.03.2023 a uznesenie NS SR, sp. zn. 5 Cdo 196/2009 zo dňa 22. 09.2010, preto mal žalobca za to, že právny názor, ktorý prezentoval v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie je šikanózny, svojvoľný a nepreskúmateľný, čím súd prvej inštancie okrem nesprávneho právneho posúdenia veci zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca tak mal za to, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu. Namietal aj závery súdu prvej inštancie o nesplnení podmienok platného postúpenia pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý je arbitrárny a nepreskúmateľný, nakoľko súd prvej inštancie v tomto smere nevykonal žiadne právne posúdenie, ale poprel obsah vykonaných dôkazov, keďže posledná výzva pred zosplatnením zo dňa 26.12.2021 s obálkou ako aj vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 04.02.2022 s obálkou obsahujú výzvu na úhradu presne určenej výšky pohľadávky. S poukazom na uznesenie ÚS SR zo dňa 19.06.2008, sp. zn. I. ÚS 243/07, uznesenie ÚS SR zo

dňa 04.05.2010, sp. zn. III. ÚS 36/2010 žalobca z opatrnosti uviedol, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitých náležitostí tejto výzvy) voči svojmu klientovi, t.j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, resp. akejkoľvek časti peňažného záväzku klienta, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka a že túto právnu otázku posúdil aj NS SR, ktorý uzavrel, že podanie, ktorým sa vyhlásila mimoriadna splatnosť pohľadávky môže byť kvalifikovanou výzvou aj podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, resp. že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyžaduje samostatnú a výlučnú formu písomnej výzvy ani žiadne osobitné náležitosti (uznesenie NS SR sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27.09.2023).

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

7. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

8. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

9. Podľa ust. § 17 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch,

(1) Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

(b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

10. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, účinného ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (03.02.2022), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

11. Odvolací súd v prejednávanej veci konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu Československá obchodná banka, a.s. (predtým OTP Banka Slovenska, a.s.) a žalovaný

uzavreli Zmluvu, pri posúdení ktorej je potrebné aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia Zmluvy, pričom predmetom Zmluvy bolo poskytnutie finančných prostriedkov žalovanému formou spotrebiteľského úveru vo výške 25.000 eur s RPMN vo výške 17,80 % pri priemernej hodnote RPMN vo výške 13,17 %, s výškou splátky 429,40 eur mesačne a so splatnosť poslednej splátky vo výške 427,51 eur dňa 21.02.2024. Medzi stranami sporu nebolo sporné ani to, že Československá obchodná banka, a.s. listom zo dňa 26.12.2021 oznámila žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky zo Zmluvy viac ako 3 splátky, ktorá dlžná suma je k 25.12.2021 vo výške 1.758,27 eur, vyzval ho na zaplatenie dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy, pričom ho zároveň upozornil, že ak dlžnú sumu neuhradí, vyhlási úver za predčasne splatný, čím stratí možnosť splácať úver mesačnými splátkami a súčasne ho upozornil na možnosť postúpenia pohľadávky zo Zmluvy na inú osobu. Následne listom zo dňa 04.02.2022 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru (účinnosť 10. deň odo dňa doručenia výzvy a zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 12.09.2022 postúpila pohľadávku zo Zmluvy na žalobcu.

12. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľský vzťah. V konaní bolo pre rozhodnutie vo veci podstatným, či žalobca má aktívnu legitímáciu na vymáhanie v žalobe uplatnenej pohľadávky voči žalovanému, preto rovnako postupoval správne, ak sa zaoberal týmto posúdením a ak v dôsledku vyodenia neplatnosti postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu vyslovil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom sa podrobne zaoberal uvedenou právnou otázkou a zrozumiteľným a vyčerpávacím spôsobom vysvetlil svoju úvahu, na základe ktorej považoval nárok žalobcu za neopodstatnený.

13. K skúmaniu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je treba vecnou legitímáciou rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinností, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o dvojstranné právne pomery, v ktorých účastníci stoja svojimi návrhmi proti sebe, jedná sa buď o vecnú legitímáciu aktívnu (na strane žalobcu) alebo o vecnú legitímáciu pasívnu (na strane žalovaného). Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca domnieva, že strany sú účastníkmi určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba o to, či nimi skutočne sú, alebo nie sú.

14. Bez vyriešenia otázky vecnej legitímácie strán sporu nemôže súd vo veci rozhodnúť, pretože skúmanie vecnej legitímácie strany sporu je procesnou povinnosťou každého vo veci konajúceho súdu. Preskúmanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, túto súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta, a zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Postup konajúceho súdu, ktorý opomenie vyriešenie kardinálnej otázky, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offio viazaný, protirečí obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru (pozri nálež ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 407/2016-37).

15. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), odvolací súd uvádza, že uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou SR, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (CSP) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnú ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou SR zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnú ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia

predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. V danej veci nebola odvolacím súdom zistená v postupe súdu prvej inštancie pri prejednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila odvolateľovi realizáciu jeho procesných práv a ktorá by mu zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní.

16. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo 218/2010, v zmysle ktorého: „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)“.

17. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Odvolací súd upriamuje pozornosť na právnu úpravu týkajúcu sa splnenia podmienok zo strany banky pred postúpením pohľadávky úveru na tretiu (nebankovú) osobu obsiahnutú v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. NS SR vo viacerých rozhodnutiach dospel k záveru, že obsah ust. § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). V súvislosti s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky v zmysle zákona o bankách bolo judikované, že prvá veta ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách definuje dve podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nespĺnenej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou je nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho

peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Uvedené právne závery vyplývajú napr. z rozsudku NS SR zo dňa 28.03.2018, sp. zn. 7Cdo/26/2017, rozsudku NS SR zo dňa 31.03.2022, sp. zn. 2Cdo/266/2020, uznesenia NS SR zo dňa 27.10.2022, sp. zn. 4Cdo/75/2020.

19. Postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na nebankový subjekt je dovolený iba v prípade, ak sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti úveru alebo zosplatnená pohľadávka (pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru). Všeobecná úprava režimu straty výhody splátok je pritom upravená v § 565 Občianskeho zákonníka, na základe ktorej má veriteľ právo, pokiaľ ide o plnenie v splátkach, žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky; toto právo môže použiť do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

20. Pokiaľ ide o spotrebiteľskú zmluvu, spôsob uplatnenia práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je upravený v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ust. § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený (uznesenie NS SR zo dňa 26.06.2024, sp. zn. 5Cdo/197/2022, rozsudok NS SR zo dňa 31.07.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023, uznesenie NS SR zo dňa 06.09.2023, sp. zn. 2Cdo/149/2021, uznesenie NS SR zo dňa 25.01.2024, sp. zn. 5Cdo/2/2023).

21. V prejednávanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že právny predchodca žalobcu (banka) výzvou zo dňa 26.12.2021 oznámil žalovanému (dlžníkovi), že je v omeškaní so splácaním pohľadávky zo Zmluvy viac ako 3 splátky, ktorá dlžná suma je k 25.12.2021 vo výške 1.758,27 eur a vyzval ho na zaplatenie dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy, pričom ho zároveň upozornil, že ak dlžnú sumu neuhradí, vyhlási úver za predčasne splatný, čím stratí možnosť splácať úver mesačnými splátkami a súčasne ho upozornil na možnosť postúpenia pohľadávky zo Zmluvy na inú osobu. Následne listom zo dňa 04.02.2022 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru (účinnosť 10. deň odo dňa doručenia výzvy). Z uvedeného je zrejmé, že banka síce vyzvala dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka a dlžníka aj upozornila na možnosť zosplatnenia celého úveru, vo výzve však presne nešpecifikovala konkrétnu splátku, pre ktorú by mohla jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Podľa názoru odvolacieho súdu, opierajúc sa dnes už o ustálenú judikatúru NS SR, tak nemohlo následne dôjsť k platnému zosplatneniu úveru zo strany veriteľa, teda ani k platnému postúpeniu pohľadávky. So zreteľom na uvedený záver je možné vyvodiť, že žalobca nemá v spore aktívnu vecnú legitímáciu, keďže v danom prípade nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z banky na žalobcu, ktorá skutočnosť je dôvodom pre zamietnutie žaloby.

22. V kontexte vyššie uvedeného, správnosť záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť ani v odvolaní uvedená argumentácia žalobcu, že došlo k platnému a účinnému zosplatneniu predmetnej pohľadávky a následnému platnému postúpeniu pohľadávky v súlade so zákonnými požiadavkami.

23. Žalobca odvolaním napadol rozsudok v celom rozsahu, avšak v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne odvolacie námietky, ktorými by rozporoval rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania. Z

uvedeného dôvodu odvolací súd nepodrobil napadnutý rozsudok prieskumu v tejto časti a konštatovanie uvedeného vedie k záveru o správnom výroku o nároku na náhradu trov konania.

24. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd pre rozhodnutie vo veci považoval už za pre konanie nepodstatné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu námietku účastníka konania. Je však nevyhnutné, aby súd reagoval na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie a priviesť úspech odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak zohľadňujúc skutočnosť, že mu žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).